

have Ret eller ikke i den Antagelse, at Ordet „Fruentimmer“ er af plattydsk Oprindelse, og at Ordet „Kvindfolk“ er et meget bedre Ord end Ordet „Fruentimmer“, saa findes nu dette af ham saa ilde sete Ord „Fruentimmer“ netop i de Love, hvortil denne Lov skalde slutte sig. Det er det Udtryk, som findes i Loven af 11te Februar 1863 for Kjøbenhavns Vedkommende, og i Loven af 4de Februar 1871 for Landets Vedkommende. Det er i disse Love, at der er givet det Raabud, at der for visse Fruentimmer skal udstedes en Betsagt eller Regulativ. Det er til disse Regulativer eller Betsagter, at der henvises her i Loven, og derfor forekommer det mig, at det alene ifølge denne Betragtning er det eneste Rigtige at benytte det samme Ord, som er benyttet i de tidligere Love, hvortil den nu her omhandlede Lov skalde slutte sig, og at det derimod ikke vilde være rigtigt at bruge et andet Udtryk. Dertil kommer, hvad jeg tør paafaa, at Ordet „Fruentimmer“ har vundet Gævd i det danske Sprog, medens jeg tror ligesaa sikkert at kunne sige, at medens det ikke kan benægtes, at Ordet „Kvindfolk“ kan være brugt og kan findes i aldgamle Love og aldgamle Dokumenter, har det i alt Fald tabt Borgerretten, og jeg henstiller frit, om man ikke tror, at man uvilkaarlig ved at læse om Kvindfolk i en Lov af et saa alvorligt Indhold som den her foreliggende, vilde komme til noget at træffe paa Smilebaandet. Jeg ønsker for mit Vedkommende ikke at give Anledning til ved denne Leilighed at gjøre noget Saadant, og jeg vil derfor anbefale det erede Thing ikke at følge det erede Medlem, hvad denne Sprogændring angaar. Naar jeg derefter skal gaa over til de Ændringsforslag, som vedrøre Realiteten, da gaa jo de første tre Forslag, som vedrøre Lovforslagets § 1, i det Væsentlige ud paa — om jeg saa maa sige — at udvide Lovens Virksomhed, idet man vil føre den ind paa et Omraade, hvor man oprindeligt ved Lovforslagets Udarbejdelse ikke havde ment at kunne komme ind ved denne Leilighed. Jeg har imidlertid ved denne Sags 1ste Behandling tilladt mig at udtale, at jeg overfor Bestræbelser i denne Retning skulde stille mig meget velvilligt. Jeg vilde anse det for at være en Binding, om man gjen-nem denne Lov ogsaa kunde opnaa Sikkerhed imod den Udbredelse af Sygdommen, hvorom der kan blive Spørgsmaal ad den Vej, som navnlig Forslaget under Nr. 3 angaar. Jeg har ganske vist haat nogen Tvivl med Hensyn til Enkeltheder i Forslaget under Nr. 3, men jeg skal sige til, at de dog ikke for mig ere saa afgjørende, at jeg skulde ville modsætte mig det. Jeg har haat nogen Betænkelighed ved, at man i det første Stykke har udtalt, at Forseelser af den omhandlede Art skulde straffes med den i Almindelig borgerlig Straffelovbogs § 181 bestemte Straf, navnlig af den samme Grund, som nu blev gjort gjældende af det erede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valg-

kreds (Rimestad), nemlig, at Straffen i § 181 maasse er noget for haard for den Forseelse, hvorom der her er Spørgsmaal. Min Betænkelighed fjernes imidlertid for en ikke ringe Del derved, at § 181 gjør det muligt at anvende selv meget ringe Straffe, idet den jo nemlig bestemmer, at Straffen for det der omhandlede Forhold skal være Fængselsstraf og kun under skærpene Omstændigheder Forbedringshusarbejde. Jeg tror nu, at man tør gaa ud fra, at skærpene Omstændigheder saa at sige aldrig eller i alt Fald meget sjældent ville findes at være tilstede ved den Art af Forseelser, hvorom der er Spørgsmaal i Udvalgets Forslag under Nr. 3. Den Straf, som altsaa ifølge Udvalgets Forslag maa blive opstillet som den almindelige, er Fængselsstraf, men denne Straf omfatter jo som bekendt alle Arter af Fængselsstraf, altsaa ogsaa simpelt Fængsel, og det i den laveste Grad, hvori denne Straf overhovedet kan idømmes, nemlig simpelt Fængsel i to Dage. Dette tror jeg maa siges ikke at være nogen haard Straf. Der bliver forsaavidt kun det Spørgsmaal tilbage, om man ikke, som det er blevet antydet, tillige skalde aabne Muligheden for at idømme Bøder i Stedet for Fængsel. Dette er et Spørgsmaal, som jeg skal henstille, men jeg anser det ikke for absolut nødvendigt at gjøre en saadan Tilspøelse. Jeg anser det for at være rigtigt — og det tør jeg udtale i Modsetning til det erede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen), der har stillet nogle Ændrings- og Underændringsforslag — at man i disse Forhold fortrinnsvis fremhæver Erstatningspligten netop i Modsetning til Strafsansvaret. Dette er, som det blev bemærket af det erede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) ingenlunde noget Nyt eller Noget, som ligger udenfor Tanken i vor almindelige Straffelov. Der blev henvist til Straffelovens § 300, som i Almindelighed bestemmer, at Enhver, der har gjort sig skyldig i Forbrydelser, er pligtig til at tilsvare den derved Etakdelende Erstatning. Jeg skal tilføje, at det fremgaar ydeligere af de paafølgende Paragrafer, at der netop, naar der er Tale om Tilspøelse af Legemsbestadigelse, i Forbindelse dermed bliver Spørgsmaal om at tilpligte den Paagjældende at give Erstatning for de Ulemper, Tab af Erhverv, Lidelser o. s. v., som maatte være en Følge af, at denne Legemsbestadigelse er bleven den Vedkommende tilspøiet. Her i dette Forhold kan det jo ikke negtes, at der netop er Spørgsmaal om at overføre et legemligt Onde paa en Anden, og det er forsaavidt altsaa i den smukkeste Harmoni netop med Straffelovens almindelige Regel, naar den Forseelse, hvorom der her er Spørgsmaal, foruden Strafsansvar tillige skal paaføre den Paagjældende en Forpligtelse til at erstatte ham de andre uyllelige Følger, som fremkomme af det Onde, som er paaført ham. Jeg vilde navnlig have været meget betænkelig ved Ud-